

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtnu.)

Št. 6.

Ljubljana, dne 1. junija 1899.

VII. tečaj.

Nebeška lestvica.

VI. Pobožnost.

1.

dor mora dovršiti važno delo, rad povpraša, kako so drugi ravnali, kadar so imeli isto opravilo. Na lestvici proti nebesom imamo pa nepregledno množico kažipotov; to so svetniki in svetnice v nebesih. Vsi ti pa so se odlikovali zlasti v pobožnosti. O svetem Alojziju vemo, kako goreče je molil že v otročjih letih. Ko je dopolnil komaj šest let, je že večkrat cele ure dolgo molil. Kakor gredó otroci radi igrat, tako rad je šel sv. Alojzij molit. Skrbno pa se je tudi varoval vsakega greha. Ravno tako je ravnala sveta

Magdalena Paciška. Velikokrat je zapustila svoje tovarišice ter šla v kak kotiček, da bi je nihče ne motil v molitvi.

Kako pa je s teboj v tej reči? — Veš, da je molitev jedna najsvetejših in najimennitnejših dolžnosti naše svete vere in najlepši dokaz odkritosrčne pobožnosti. Prava pobožnost pa je začetek vseh drugih čednosti. V resnici pobožen je tisti, kateri srčno želi Boga častiti, ubogati in natanko izpolnjevati njegove zapovedi. Hvala Bogu, da je toliko dobrih otrok prešinjenih pravega spoštovanja do Boga in vnetih v goreči ljubezni do njega! V veselju svoje mladosti in nedolžnosti služijo Bogu in samo po tem hrepené, da bi bili Bogu všeč, ničesar pa se bolj ne bojé, kakor da bi Boga razžalili.

2. Oglejmo si dnevni red pobožnega otroka. S prvimi svojimi mislimi, s prvimi besedami pozdravi jutraj Boga. Jutranjo molitev opravi klečé. Kadar ima le priliko, gre k sv. maši. V duhu si predstavlja, da gre na goro Kalvarijo, da je ondi pričujoč pri najsvetejši daritvi. Nikdar ne pozabi, da je cerkev bivališče Kralja vseh kraljev. S pobožno jutranjo molitvijo in z daritvijo sv. maše si otrok zagotovi obilnega blagoslova za delo vsega dneva. Učenje in delo mu bo šlo gladko od rok, ker se zgodaj nauči vse delati v čast božjo; zato mej delom večkrat ponovi dobri namen. Pri pošteni igri in nedolžnem razveseljevanju je tak otrok najbolj vesel, ker mu vest nikdar ne očita nič slabega. Ker dobro vé, da mu Bog ukazuje po svojih namestnikih, zato se spoštljivo obnaša do njih doma in v šoli, tako da je v veselje in čast starišem in učiteljem. Zvečer pa nekoliko premisli, kako je preživel dan, šteje svoje napake pa tudi svoje zmage nad napakami, moli klečé večerno molitev, pozdravi še zadnjič za ta dan Jezusa in Marijo in mirno zaspi v rokah svojega dobrega angelja varuha.

Kakor za posamezen dan, ima pobožen otrok tudi določene molitve na teden in na mesec. Posebno časti presveto Srce Jezusovo in prebláženo Devico Marijo. Noben dan ne mine, da bi je večkrat ne počastil. S svetim Berhmansom pogosto govori: „Vedno si bom prizadeval, da bom prav prisrčno ljubil in častil Marijo. svojo predobro mater.“ Goreče se priporoča tudi svetemu Jožefu in svojemu angelju varuhu.

Srečen je tak otrok, ki išče svoje veselje v tem, da zvesto služi Bogu. V njegovi duši kraljuje Jezus deleč mu dragocene milosti.

3. Tak otrok je bila *Terezija*, hči nekega uradnika na Dunaju. Imela je še štiri sestre, dve starejši in dve mlajši in prav dobro mater. Vsi skupaj so zjutraj, pred jedjo in po jedi, in zvečer klečé in glasno molili, ravno tako tudi o petkih, ko je zvonilo v čast Jezusove smrti. Pri taki odgoji in takem lepem zgledu pobožne matere je Terezija že v prvi mladosti kazala pravo ljubezen do Boga, do starišev in do bližnjega. Vsak petek zvečer so brali mati nekoliko o bridkem trpljenju in smrti našega Gospoda Jezusa Kristusa; Terezija je v tej priliki tako jokala, da so oče mater opominjali, naj z branjem prenehajo, Terezija pa pravi: „Prosim vas, ljuba mati, le še berite. Tako rada slišim o ljubem Bogu, ali hudo mi je, da je moral Jezus toliko trpeti, in moram jokati. Prosim vas, ljuba mati, le dalje berite, premagovala se bom in ne bom več jokala.“ Potem je skrivala obraz, da bi ne slišali njenega joka. Večkrat je vprašala: „Ali je danes petek? — Pa je že tako dolgo od zadnjega petka!“ Zelo je želela zopet slišati branje o Jezusovem trpljenju.

V očetovi bolezni je sedela Terezija na stoličku zraven postelje bolnega očeta in ves dan ni šla od njih; še celo najbolj grenka zdravila, ki jih je očetu dajala, je okušala, rekoč: „Le vzemite, oče, da bodeite poprej zdravi.“

Ubogim, ki so prišli prosit miloščine, je vselej sama delila darove, in kadar mati niso imeli drobiža, je deklica prosila kruha, da ga je podarila revežem.

Sedaj je Terezija soproga vrlega pobožnega moža. Bogu služi vedno zvesto; jednako gorečnost, kakor v mladosti, ima do molitve in jednako dobro srce do ubožcev.

Al. Stroj.

